

en sammenkædning af den kommunale skattepligt med pligten til at stå tilmeldt et folke-register ikke kan antages at ville medføre nogen administrativ lettelse. De sager, som spørgsmålet om en persons skattepligt kan give anledning til, vil ved indførelse af en sådan ordning næppe blive færre og vil næppe heller blive lettere at løse. At administrationen af folkeregisterordningen i dag i almindelighed ikke giver anledning til større meningsforskelligheder med hensyn til, i hvilken kommune registrering skal finde sted, kan naturligt forklares ved, at en kommune kun sjældent vil have større interesse i at få en person, der er registreret i en anden kommune, optaget i sit folke-register, ligesom det for den enkelte borger gennemgående vil være af underordnet betydning, om han er registreret det ene eller det andet sted. Ganske anderledes vil dette forhold derimod blive, hvis der indføres en ordning, hvorefter folkeregisterreglerne og dermed den rette registrering bliver bestemte for den kommunale skattepligt, idet den forøgede interesse, som hele registreringsspørgsmålet derved vil få, uundgåeligt vil medføre, at der i betydeligt større omfang end nu opstår spørgsmål om folkeregisterreglernes forståelse og anvendelse. Og behandlingen af de sager, som dette vil give anledning til, og hvis reelle baggrund vil være spørgsmål om skattepligten, vil utvivlsomt vise sig at betyde en stærkt forøget belastning af hele folkeregisteradministrationen, bl. a. derved, at det på grund af den skattemæssige betydning af de afgørelser, der skal træffes, i mange tilfælde vil blive anset for nødvendigt at foretage undersøgelser, herunder tilvejebringelse af oplysninger og bevisligheder, i væsentlig større omfang, end hvis alene rent registreringsmæssige hensyn skulle tilgodeses.

Imod den af skattelovskommissionen foreslåede ordning kan dernæst rettes den indvending, at de for førelsen af folkeregistrene givne regler i første række forfølger registreringsmæssige formål og følgelig er afpasset derefter, og at det derfor ikke vil være uden betænkelighed at knytte en så vigtig retsvirkning som den kommunale skattepligt til disse reglers anvendelse.

Ved udarbejdelsen af nærværende lovforslag har man herefter ment at burde se bort fra skattelovskommissionens forslag om at lade folkeregistertilmeldingspligten være bestemmende for den kommunale skattepligt, og man

har derfor — i overensstemmelse med den hidtidige ordning og med, hvad man iøvrigt må anse for at være det principielt rigtige — i lovforslaget optaget samtlige materielle regler, der skal være bestemmende for, hvilken kommune skatten skal tilfalde.

I tilslutning til det anførte bemærkes, at såvel det lige behandlede spørgsmål som spørgsmålet om indførelse af en helårsskatteordning har været forelagt de kommunale organisationer forud for lovforslagets udarbejdelse, og at organisationerne på begge punkter har ment at måtte tage afstand fra skattelovskommissionens forslag.

På det tredje af de ovenfor nævnte punkter, på hvilke skattelovskommissionens forslag afviger fra den bestående ordning, nemlig forslaget om, at alene skatteyderens — og ikke tillige hans husstands — forhold skal være bestemmende for den kommunale skattepligt, har man derimod ment at burde følge kommissionsforslaget, idet en forenkling i denne henseende er stærkt tiltrængt og vil kunne gennemføres uden i nævneværdig grad at berøre de enkelte kommuners indtægtsmuligheder. Med hensyn til dette sidste bemærkes, dels at husstandsreglens skattemæssige betydning for kommunerne ifølge sagens natur er meget begrænset (om de særlige problemer, der gør sig gældende for landliggerkommuner, henvises til det nedenfor ad § 3 anførte), dels at reglen for en stor del vil blive overflødiggjort ved bestemmelserne i statsskattelovforslagets § 24, hvorefter der i tilfælde, hvor ægtefæller ikke bor sammen, skal finde selvstændig skatteansættelse af hustruen sted, når adskillelsen har varet 2 år, har medført ophævelse af den fælles husførelse og enten er udtryk for en definitiv ophævelse af samlivet eller er nødvendiggjort af hensyn til begge ægtefællers erhverv.

Hovedreglen i den her foreslåede ordning indeholdes i lovforslagets § 2, stk. 1. Herefter er en person (der efter bestemmelserne i § 1 er undergivet kommunal skattepligt) for hvert kvartal af skatteåret pligtig at svare skat til den kommune, i hvilken han den første dag i kvartalet har bolig til rådighed eller — i mangel af bolig her i landet — personligt ophold, forudsat at denne tilknytning til kommunen har varet eller kommer til at vare mindst 3 måneder uden afbrydelse. Denne regel bygger på det siden den første kodifikation af de kommunale skatteregler knæsatte princip, at ophold af en